

Слънце-то ся затуляще почти задъ планинж-тж мѣжду високи-тѣ скалы надъ старый; Преславъ; въздухъ-тъ ся порасхлади; пжтуванне-то не бѣше сега толкова усилно и тяжко, нѣ селото Върбица е още далечъ. Слѣдъ малко и полвинъ-пѣлный мѣсяць свѣтна подъ облацы-тѣ. Червено-тъмно-то негово лице ся проглѣдваше прѣзь тья гжсти облацы, вървеше и като да искаше да гы разгони, за да може полесно да ся наглѣда и посвѣти на мълчеливж-тж тжзи дружинж, дѣто безмълвно, нарѣдена върви, и глѣда съ нетърпение прѣднинж-тж.

Тѣ приближавжтъ, село-то е вече напрѣдѣ имъ.

—Още малко, малко, дружина и ные сме въ село, продума Жельо като позна че приближихж и крачеше напрѣдъ.....

—Ето го! извика Никола.

Тѣ навлязохж въ първж-тж улицж. Селени-тѣ сички бѣхж ся прибрали у дома си и, утрудени, тихо си почивахж въ дълбокъ сладкъ сънь. Желе дебишкомъ върви напрѣдъ другары-тѣ си прѣзь село-то и сполучи да ся вмъкне въ дома на роднинж-тж си, безъ да гы нѣкой угади.

